

Ефтим Клетников

ЖЕНЕ СУ ОСТАВИЛЕ КЉУЧ КРАЈ МОРА

Жене су дошле с високим стаблима у крви
оставиле Кључ крај мора и отишле.
У њиховим затвореним собама, у срцима:
наслаге мирисног воћа, свила,
ћуп тамног вина и тањир пун звезда
остали су да напукну под сјајем.

Мушкарци су пристигли на обалу да траже Кључ.
Чежња им беше поток што извире
из отворене коре презрелог плода.
Глас, када су говорили о женама,
по месечини, без трага
пропадао је у тамни ромор воде,
као тешки запис заветован после много времена
будућим истраживачима мора.

ПРОЛЕЋЕ. МРТВИ ЉУБАВНИК
(Оплакивање)

С леденим брегом на уснама
од којег ми и срце постаје
чисти кристал и затворен поток
спаваш дубоко
под плавим поветарцем борова.

Само око цвета
открива те у пролеће.
Мудро. Твој пољубац
заборављен крај воде
пред зору када Све свиће
блиста над језерима.

Ћутиш али од тишине
глас ти јача
и тело претворено у водени љиљан
цвета ти ноћу по постељама
кад Невесте су море
а пливачи — звездане тачке
сред дубина
траже
кључ светлости.

2.
Ти спаваш. Од твог сна
лети
тежају међу гранама
плодови и сенке
па Зрацима и Сенкама
пунимо чиније срца
долазеће јесени.

Девике те оплакују
пре окопнелих снегова.
Мисао на Тебе је сунце
што топи лед на ранама
и Ведрина
ослобођена твог пољупца
диже јата над шумама.

И свира Све у простору
претворено у Велики Звук
љубави
под којим гинемо
несвикли на Хармонију.

ВОДА ИЗВИРЕ ИЗ НЕВЕСТИНОГ ПРСТЕНА

Пупљење је блесак подземног језера.
Закопано Невестино тело
опет почиње
богато и пречисто да дише
и све је спремно за обнову свечаности:
звезде се отварају над ливадама
врбе бацају рубин у извор.

Само вереник
погођен знацима пролећа
снева у башти
наслањајући уво на пунољак
не би ли се наслушао
шумова дубоке Воде,
што извире из невестиног Прстена.